

Η πόλη κοιμάται

Η πόλη μας σβήνει την ιστορία της. Μια ελληνική πρωτοτυπία καταστροφής, που τα τελευταία χρόνια ολοκληρώνεται χωρίς κανένα εμπόδιο. Τα μόνα κτίρια που θεωρούνται άξια της μνήμης μας είναι κάποια νεοκλασικά, κι αυτά συλλήβδην, χωρίς αξιολόγηση, χωρίς κάποιο σκεπτικό που να βοηθάει την πραγματική αξία τους. Κάποτε η Αθήνα είχε τραμ, κάποτε η Αθήνα ήταν όμορφη και κάποτε η κυβέρνηση του Πρώτου Καραμανλή αποφάσισε την τσιμεντοποίηση και την βασιλεία του ΙΧ, έχοντας μαζί του όλους τους κολακευμένους πολίτες. Κανένας δεν διαμαρτυρήθηκε, και από τότε το επιχείρημα του εκσυγχρονισμού επέβαλλε την αισθητική του. Από κει και πέρα ο μονόδρομος, η κατεδάφιση, η αντιπαροχή, η αξία της αστικής γης, η απανθρωπιά, καθόρισαν τα προβλήματα που σήμερα ζούμε.

Του Κυριάκου ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗ

Και κάθε καινούρια γενιά που προσπαθεί να εμποδίσει αυτήν την κενόδοξη εξέλιξη σπάει τα μούτρα της, όχι μόνο πάνω στη σκληρή εξουσία αλλά στην αδιαφορία των κατοίκων (εδώ στη γειτονιά μου, στα Εξάρχεια, σε μια νύχτα άλλαξε το οικιστικό περιβάλλον με την εγκατάσταση ενός απολύτως παράνομα νέου τυπογραφείου -συμπεριλάμβανε την αλλαγή χρήσης, τα τοξικά απόβλητα, την παράνομη αποχετευτική σύνδεση- και κανένας γείτονας δεν τόλμησε να εμποδίσει το «αναπόφευκτο». Σχεδόν όλοι οι κάτοικοι νοιώθουν μια «αναβάθμιση», όταν ορθώνονται μπροστά τους τσιμεντένιοι ογκόλιθοι, αντικαθιστώντας κάποια -επί τούτου- ερειπωμένα κτίσματα. Και γκρεμίζονται πριν καλά καλά σταματήσουν να χρησιμοποιούνται. Στη Μαυρομυχάλη πριν ένα μήνα περίπου γκρεμίσανε το θέατρο που είχε φτιάξει ο Κακλέας και το απέναντι θέατρο. Κι ένας εργολάβος ονόματι Γαντζούλας, από την περίοδο της Ολυμπιάδας μέχρι σήμερα έχει πάρει εργολαβία από τον Δήμο και σκίζει την ασφαλτο μια φορά το μήνα σε όλα τα Εξάρχεια, στο ίδιο ακριβώς μέρος).

Τα μη χρήσιμα κομμάτια της πόλης μας είναι αυτή τη στιγμή ίσως τα πλέον χρήσιμα.

Τόποι Ιστορίας που πρέπει να τους προφυλάξουμε όσο αντέχουμε σ' αυτόν τον τίποτα υποσχόμενο μονόδρομο. Η βασιλεία των εργολάβων έχει βρει πολύ πράμα στο Ιράκ, στην Παλαιστίνη, στο Αφγανιστάν, στη Γιουγκοσλαβία -ό,τι και να λέμε για το τέλος του πλανήτη, που το επιταχύνουν τα εργοστάσιά τους- εδώ σε μας δεν χρειάζεται να κάνουν πόλεμο, τους ανοίγουμε την πόρτα και λέμε με το ένα χέρι περάστε και με το άλλο εισπράτουμε τα αργύρια. Εργολάβοι, μηχανικοί, κυβερνήτες, εδώ, δημόσια, δείξτε μας ένα κτίριο που έγινε τα τελευταία 50 χρόνια σ' αυτήν την τερατούπολη που να σας κάνει περήφανους και να αξίζει τα αργύριά σας. Δείξτε μας μια γωνιά που να προφυλάχτηκε από τις μπουλντόζες σας. Ένα πάρκο το χαρίσατε σε ένα καναλάρχη και κάτω από το τραπέζι κανείς δε ξέρει τι άλλες εκπλήξεις ετοιμάζετε. Μεθοδικά και συστηματικά ακυρώσατε τον Ελαιώνα για να τον χαρίσετε στη μόνη πολιτιστική αξία που υποστηρίζετε, του ποδοσφαίρου. Όλα για το κέρδος και την πελατεία. Δεν σας ενδιαφέρει τα δικά σας παιδιά που θα ζούνε, σε ποια σχολεία θα πηγαίνουν, σε ποια Πανεπιστήμια, σε ποιους δρόμους θα περπατάνε, σε ποια πεζοδρόμια, τι θα αναπνέουν. Σας αρκεί να οδηγούν το 4Χ4 μέσα στον κακόγουστο λαβύρινθο που λέγεται Αθήνα.

Οι καταλήψεις των χώρων που δεν πέσανε στα νύχια των εργολάβων και η ένταξη τους στις ανάγκες των πολιτών είναι μια λύση.

Ο Κυριάκος Κατζουράκης είναι ζωγράφος και καθηγητής στην ΑΣΚΤ Θεσσαλονίκης